

Izajáš 43, 16-21: Toto praví Hospodin, který razí cestu mořem, dravými vodami stezku, jenž přivádí vozbu i koně, vojsko i válečnou moc i dokáže, že spolu lehnou a nepovstanou, dohořeli, zhasli jako knot. „Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemítajte. Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom? Já povedu pouštní cestu, pustou krajinou řeky. Čest mi vzdá zvěř pole, šakalové i pštrosi; obdařil jsem pouštní vodou a pustou krajinu řekami, abych napojil svůj vyvolený lid. Lid, jež jsem vytvořil pro sebe, ten bude vyprávět o mých chvályhodných činech.“

Filipským 3, 7-14: Cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic, abych získal Krista a nalezen byl v něm nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry v Krista – spravedlností z Boha založenou na víře, abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení. Beru na sebe podobu jeho smrti, abych tak dosáhl zmrtvýchvstání. Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. Já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínáje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši.

Jan 12, 1-8: Šest dní před velikonoce přišel Ježíš do Betanie, kde bydlel Lazar, kterého vzkřísil z mrtvých. Připravili mu tam večeři; Marta při ní obsluhovala a Lazar byl jeden z těch, kteří byli s Ježíšem u stolu. Tu vzala Marie libru drahého oleje z pravého nardu, pomazala Ježíšovi nohy a otřela je svými vlasy. Dům se naplnil vůní té masti. Jidáš Iškariotský, jeden z jeho učedníků, který jej měl zradit, řekl: „Proč nebyl ten olej prodán za tři sta denárů a peníze dány chudým?“ To řekl ne proto, že by mu záleželo na chudých, ale že byl zloděj: měl na starosti pokladnici a bral z toho, co se do ní dávalo. Ježíš řekl: „Nech ji, uchovala to ke dni mého pohřbu! Chudé máte vždycky s sebou, ale mne nemáte vždycky.“

Hodnotový žebříček křesťana

Na čem si člověk lidsky zakládá, to má ztrácet průběhem života pro křesťana svou důležitost. Pavel to dokonce vidí jako nevýhodu, protože často naše životní hodnoty nás odvádějí od poznání, že **Ježíš Kristus je naším Pánem**. To je ústřední bod víry a znamená poznat Krista a moc jeho zmrtvýchvstání a zároveň přijímat a podílet se na jeho utrpení. Mířit stále k cíli, k novému životu, ke kterému nás Bůh povolává, ve který věříme a popisujeme ho slovy: život Dobra, Pravdy a Krásy. Proto máme přestat vzpomínat na minulost, kdy byly sbory plné, my jsme byli zdraví, mladí, dařilo se nám. Snažit se rozpoznávat v současnosti už to nové, co začíná rašit. Bůh obdaří pustou krajinu, která se v naší zemi a často i v našich životech rozšířila, řekami, pouštní získá vodu. Vztah s Kristem je důležitější než cokoli jiného. Zamysleme se nad našimi životními hodnotami. Jak je můžeme změnit? Neměli jsme ani pomyslení, že tu bude stát Maják a pomáhat mladým lidem, že budeme mít krásný sbor. Trvá to, ale pomalu začínáme vidět to nové, co začíná rašit – sbor v Modřanech, využití Kunratického pozemku. Jsou další možnosti, ale především dnešní čtení napovídá, že můj a náš osobní i společný život víry se má proměňovat.

Zprávu o Ježíšově pomazání máme ve všech čtyřech evangeliích. Jan událost popisuje jmenovitě. V dnešním příběhu tahle lidsky i církevně nenápadná Marie prokazuje, že je pro Pána Ježíše moudrým, obětavým a odvážným svědkem. Tedy velmi cenným a drahým. Proč? **V dnešním evangelním čtení už tuší, že Ježíš zemře, a přesto bude platit, že má moc i nad svou smrtí.** Být kolem Ježíše je pro ni to nejkrásnější, a tak mu to dokazuje. Pomaže Ježíšovy nohy vzácným olejem, kde jiní by mu snad nabídli služebníka s umyvadlem a vodou, a místo ručníku mu je otře svými vlasy. Riskuje posměch, nepochopení a dává Pánu Ježíši velkou oběť. Sklidí za to kritiku, ale Ježíš se jí zastane.

Ten olej byl vzácný, a proto i náležitě drahý – stál tolik, kolik si vydělal obyčejný člověk za celý rok. Používal se na balzamování zemřelých, ale také na označení krále. Jde o symboly, které se na Ježíši plně uplatnily. Marie tušila, že už nebude mít moc času Ježíšovi prokázat úctu, pokoru, oddanost, přátelství. Využila ten výjimečný okamžik prožitý s Ježíšem v jeho blízkosti bez váhání a darovala mu (obětovala) velmi drahou věc. Vůně jejích vlasů jí bude dlouho připomínat ten zážitek být v blízkosti Ježíše. Nelitovala peněz, těšila se z toho, že může prokázat Ježíšovi svou náklonnost, lásku, oddanost. Ne vždycky budeme mít své blízké kolem sebe, využijme každý okamžik být s nimi a darovat jim svůj čas a cokoli dalšího. Ne vždy budeme mít Ježíše u sebe, každou příležitost proto využijme, když s ním můžeme stolovat, modlit se, číst si z Písma o něm.

Zatímco Jidášové se vždy budou snažit urvat si něco pro sebe, a tak zakrytě a vychytrale nadhodí krycí manévry, odvedou pozornost svým směrem: to by ten Ježíš neměl dovolit, měl by se rozdělit s chudými, vždyť to pořád říká, že je jim potřeba pomáhat. To by té ženě neměl dovolit. A tak nejen Marie, ale i Ježíš by se měl cítit provinile.

My také býváme nespokojeni s tím, že Ježíš nezasahuje v církvi, ani soukromě podle našich záměrů a představ lidské spravedlnosti. I my se zakrytě – jako Jidáš – podivujeme ba Ježíšovi vyčiňujeme, že se nechová správně a dovolí proběhnout událostem, kterým my se snažíme ve jménu Ježíšově a Božím učinit přítrž a on by nás měl podpořit. Na co máme tedy vynakládat peníze? Zkusme si znovu promyslet, co to ta Marie v podobě oleje darovala? Co nás to má ve víře učit?

Máme sedět u Ježíšových nohou, nemluvě už o náklonnosti, lásce a odvaze věnovat mu něco vzácného jako Marie. Co bychom mu mohli darovat my? A co je pro nás vzácné? Čas, peníze a zdraví – slyšíme ze všech stran. Máme také bojovat se svou sobeckostí, pohodlností a snášet pokorně posměch a kritiku druhých, jak jsme nemoudří, když si nehledíme pouze svého.

Apoštol shrnuje: **Cokoli** nám bylo ziskem, to se máme učit pro Krista odepsat jako ztrátu.

Poznávat Ježíše jako svého osobního Pána je nade všecko. Pro něho lze všecko ostatní odepsat, protože už to není tak důležité – ani čas, ani peníze, dokonce ani zdraví.

Tak nacházíme odvahu procházet i jeho utrpením, které si o Velikonocích připomínáme, tak získáváme odvahu nést i naše utrpení, které zase on nese s námi.